

per Anatoli Vassiliev
director de teatre rus

És necessari el teatre?

Aquesta és la pregunta que es fan milers de professionals del teatre decebuts i milions de persones que n'estan cansades.

Per què el necessitem?

En aquests anys en què l'escena es converteix en quelcom tan insignificant, davant les places de les ciutats i els països, on es representen les autèntiques tragèdies de la vida real.

Què significa per a nosaltres?

Galleries i llotges banyades en or, butaques de vellut, telons ronyosos, veus d'actors ben polides; o contràriament, allò que pot lluir aparentment distint: caixes negres tacades de fang i sang, amb un munt de cossos nus i rabiosos en el seu interior.

Què ens pot contar? Tot!

El teatre ens ho pot contar tot.

Com viuen els déus en el cel; com llanguixen els presos en les coves subterrànies oblidades; com ens pot enaltir la passió; com ens pot destruir l'amor; com prescindir d'una bona persona; com regna l'engany; com viu la gent en pisos; com viuen els infants en camps de refugiats; com retornen al desert i com se separen dels seus éssers estimats. El teatre pot contar-ho tot.

El teatre ha estat i seguirà sent sempre.

I ara, en aquests darrers cinquanta o setanta anys, ha estat particularment necessari. Perquè entre totes les arts públiques, només el teatre es produeix d'orella a orella, d'ull a ull, de mà en mà i de cos a cos. No li cal intermediari entre

les persones. És la llum més transparent; ni del sud ni del nord, ni de l'est ni de l'oest. És la llum per ella mateixa que brilla des de tots els racons del món; que es reconeix d'immediat per amics i enemics.

Ens cal tot tipus de teatre.

I d'entre moltes i diferents formes de teatre, l'arcaic serà el més necessari. El teatre dels rituals no té perquè ser incompatible amb el teatre dels pobles civilitzats. La cultura secular va quedant castrada a mesura que la "informació cultural" la va suplantant gradualment per mitjà d'entitats simples que surten al seu encontre.

El teatre és obert. Entrada lliure.

Al diable amb els aparells i els ordinadors. Aneu al teatre, ocupeu-ne files senceres al pati de butaques i a les galeries! Gaudiu de la paraula i de la representació! Aquí teniu el teatre. No el negligiu ni us el perdeu per molt atrafegada que sigui la vida.

Tot el teatre és necessari.

Només hi ha un teatre que no és necessari: el teatre de les actuacions polítiques; el teatre de les conxorxes polítiques; el teatre dels polítics; el teatre de la política; el teatre de terror quotidià, individual o col·lectiu; les escenes de cadàvers i sang pels carrers i places, per les capitals i les províncies, entre religions i ètnies.